

Sygn. akt I USK 240/22

POSTANOWIENIE

Dnia 4 kwietnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Romuald Dalewski

w sprawie z odwołania J. D.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Chorzowie
o przeliczenie świadczenia,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 4 kwietnia 2023 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach
z dnia 26 kwietnia 2022 r., sygn. akt III AUa 66/21,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od J. D. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w Chorzowie kwotę 240 (dwieście czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Katowicach wyrokiem z 8 października 2020 r. oddalił odwołanie J. D. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Chorzowie z 16 września 2016 r., w której odmówiono ubezpieczonemu ponownego obliczenia wysokości emerytury w oparciu o przepis art. 110a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS, ponieważ ustalony nowy wskaźnik wysokości podstawy wymiaru (dalej wwpw) z 20 lat nie był wyższy niż 250%.

Sąd pierwszej instancji ustalił, że ubezpieczony (ur. w 1947 r.) jest uprawniony do górniczej emerytury od 9 marca 1992 r. Wysokość emerytury

została obliczona w/g podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne z 3 lat kalendarzowych 1985-1987 z zastosowaniem wwpw 303,31% (ograniczonego do 250%).

Ubezpieczony do wniosku z 17 sierpnia 2016 r. o przeliczenie wysokości emerytury dołączył dowody o wysokości wynagrodzenia za pracę z lat 1993-2000.

Organ rentowy odmówił jednorazowego przeliczenia wysokości emerytury po ustaleniu, że wwpw wynikający z podstawy wymiaru składek z 20 lat: 1965-1968, 1980-1992, 1994-1995, 1997 wyniósł 189,44%. Za lata sprzed 1980 r. przyjęto do wyliczeń wysokość minimalnego wynagrodzenia za pracę z uwagi na brak dokumentacji płacowej ubezpieczonego.

Ubezpieczony był zatrudniony w górnictwie od 20 stycznia 1966 r. do 17 marca 1992 r. jako ślusarz i górnik pod ziemią, a także był członkiem drużyny ratowniczej kopalni od kwietnia 1969 r. do września 1979 r. W dokumentacji osobowej ubezpieczonego zachowały się dane i wysokości stawek dniówkowych płacy zasadniczej (od 1 listopada 1978 r. - 136 zł) oraz ewidencja ratownicza potwierdzająca ilość dni uczestnictwa ubezpieczonego w ćwiczeniach. Dokumentacja osobowa zawierała również wykaz dniówek przepracowanych pod ziemią w wymiarze półtorakrotnym za lata 1969-1992. Wysokość wynagrodzeń ubezpieczonego od 1980 r. została udokumentowana zaświadczeniami byłych pracodawców.

Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw dla uwzględnienia odwołania ubezpieczonego po przyjęciu za podstawę rozstrzygnięcia obliczeń zawartych w opinii biegłej sądowej G. S. z 12 grudnia 2018 r., która stwierdziła, że wwpw obliczony w/g podstawy wymiaru składek z 20 lat kalendarzowych: 1967, 1972-1977, 1980-1991, 1997 wyniósł 217,58%.

Sąd pierwszej instancji w szczególności zaaprobował przyjęty w opinii sposób odtworzenia wysokości wynagrodzeń za pracę ubezpieczonego za lata sprzed 1980 r. Biegła ustaliła poziom hipotetycznych wynagrodzeń zasadniczych w/g stawek dniówkowych płacy zasadniczej wynikających z przepisów UZP z 15 kwietnia 1957 r. i UZP dla Przemysłu Węglowego z 1 stycznia 1975 r., przy założeniu podstawowej normy czasu pracy oraz przy przyjęciu dalszych założeń: stałej pracy w 2 niedziele w miesiącu i wykonywania pracy zmianowej, tj. dodatku

10% za pracę w nocy i 9 zł za dniówkę dodatku za pracę w warunkach szkodliwych, a także z uwzględnieniem należności z tytułu Karty Górnika (bez zwiększenia o 100% za bezabsencyjną pracę) oraz należności z tytułu członkostwa w drużynie ratowniczej (uwzględnienia dodatku za akcje - 15 zł za godzinę akcji, dodatku za ćwiczenia i za pogotowie ratownicze - w/g stawek określonych w załączniku nr 11 do Układu Zbiorowego Pracy z 1 stycznia 1975 r. Ponadto, uwzględniono w wyliczeniach należności z tytułu tzw. 14-tki (8,5% wynagrodzenia), co sprawiło, że obliczony wwpw wzrósł do 229,95%.

Na skutek apelacji ubezpieczonego Sąd Apelacyjny wyrokiem z 26 kwietnia 2022 r. oddalił jego apelację.

Sąd pierwszej instancji poniósł, że z konstrukcji przepisu art. 110a ustawy określającego wymóg osiągnięcia wwpw wyższego niż 250% po jego obliczeniu według podstawy wymiaru składek przypadającej po części po nabyciu emerytury wynika, że przepis ten odnosi się w szczególności do tych świadczeniobiorców, których wkład do Funduszu Ubezpieczeń Społecznych po nabyciu emerytury był znaczący ze względu na wysokość składek opłacanych od relatywnie wysokiej podstawy wymiaru.

Sąd Apelacyjny nie uwzględnił zarzutów apelacji sprowadzających się do zakwestionowania przyjętej przez sąd pierwszej instancji metody ustalenia hipotetycznego poziomu wynagrodzeń w górnictwie za okres nieudokumentowany zaświadczeniem pracodawcy lub wpisami w legitymacji ubezpieczeniowej.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, przyjęty w rozpoznanej sprawie sposób odtworzenia zarobków w sytuacji braku jakiejkolwiek dokumentacji płacowej oraz dokumentacji czasu i rozkładu czasu pracy był właściwy, tzn. przyjmujący teoretyczne założenia uwzględniające tylko te składniki płacowe, których wypłata na określonym, gwarantowanym przepisami poziomie, była pewna (płaca zasadnicza w/g znanych z przepisów stawek dniówkowych odpowiadających kategoriom zaszeręgowania ślusarza i górnika, deputat węglowy, Karta Górnika).

Sąd Apelacyjny podkreślił, że sąd pierwszej instancji zaaprobował w wyliczeniach hipotetycznych nawet tego rodzaju założenia, które nie miały oparcia w szczątkowej chociażby dokumentacji czasu pracy, tj. założenia pracy na II i III nocnej zmianie i pracy co najmniej w 2 niedziele w miesiącu, a także dalsze

założenia - dodatku za pracę w szkodliwych warunkach oraz należności za udział w akcjach ratowniczych - pomimo przedstawienia jedynie ewidencji uczestnictwa w ćwiczeniach drużyny ratowniczej.

W ocenie Sądu Apelacyjnego przyjęcie tego rodzaju korzystnych dla skarżącego założeń, jako wykraczających poza ramy określone stanem dowodów płacowych zaoferowanych przez skarżącego, nie przyniosło rezultatu uzyskania wwpw na poziomie 250%.

Sąd drugiej instancji nie podzielił stanowiska apelującego, który w treści apelacji szczegółowo kontestował sposób ustalenia hipotetycznych rocznych podstaw wymiaru składek za lata sprzed 1980 roku. Przyjęte przez Sąd Okręgowy szersze założenia pracy zmianowej i w 2 niedziele w miesiącu, zaaprobowanie całego szeregu należności z tytułu przynależności do drużyny ratowniczej, nie były uprawnione również w kontekście regulacji z art. 15 ust. 2a ustawy o emeryturach i rentach przewidującego zastosowanie jedynie minimalnych wynagrodzeń jako podstawy wymiaru składek w sytuacji niemożności udokumentowania i określenia faktycznych, rzeczywistych zarobków.

Sąd Apelacyjny podkreślił, że przeliczenie emerytury na podstawie art. 110 ustawy musi być odniesione do rzeczywistych zarobków ubezpieczonego i nie może być ustalone jako np. uśredniona, czy ta sama wysokość zarobków osiąganych przez innych pracowników zatrudnionych w tym samym czasie, na analogicznych stanowiskach pracy, dlatego nie uwzględnił zarzutu pominięcia przez sąd pierwszej instancji dowodu z zeznań w charakterze świadków, współpracowników ubezpieczonego sprzed ponad 40 lat na okoliczność ustalenia kształtowania wynagrodzeń.

Reasumując Sąd Apelacyjny nie znalazł podstaw dla uwzględnienia apelacji, a w szczególności przyjęcia, że ubezpieczony w toku postępowania zdołał udowodnić spełnienie zasadniczego wymogu z art. 110a ustawy, tj. uzyskanie wwpw 250%.

Od wyroku Sądu Apelacyjnego skargę kasacyjną wniósł J. D.. Zaskarżając wyrok w całości skarżący wniósł o jego uchylenie i orzeczenie co do istoty sprawy przez dokonanie przeliczenia świadczenia ubezpieczonego z uwzględnieniem okresu pracy od 1972-1979 roku. Skarżący wniósł również o zasądzenie na jego

rzecz kosztów postępowania za I i II instancję, w tym odrębnie kosztów zastępstwa procesowego oraz zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania kasacyjnego, w tym odrębnie kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.

W podstawach skargi kasacyjnej skarżący zarzucił:

1. naruszenie prawa materialnego tj. art. 110a ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w związku z art. 117 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, art. 2 Konstytucji oraz § 7 załącznika nr 1 do Układu Zbiorowego Pracy dla Przemysłu Węglowego z dnia 1 stycznia 1975 r., oraz § 21 ust. 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z 11 października 2011 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe.

2. naruszenie prawa procesowego tj. art. 233 § 1 k.p.c., w zw. z art. 382 k.p.c., art. 328 § 2 k.p.c., w zw. z art. 391 § 1 k.p.c., art. 227 k.p.c., w zw. z art. 232 zd. 2 k.p.c., art. 286 k.p.c., w zw. z art. 5 k.p.c. i art. 224 w zw. z art. 227 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący podniósł, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, gdyż Sąd II instancji naruszył art. 110a ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w związku z art. 117 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, art. 2 Konstytucji oraz § 7 załącznika nr 1 do Układu Zbiorowego Pracy dla Przemysłu Węglowego z dnia 1 stycznia 1975 r. uznając, że:

- praca świadczona przez ubezpieczonego w okresie od 1972 r. do 1979 r. nie może zostać zaliczona do podstawy wymiaru emerytury, a co bezpośrednio wynika z dokumentacji osobowej ubezpieczonego, zeznań świadków w osobach W. N., A. K. albowiem świadkowie ci jasno wskazali, że pracowali razem z ubezpieczonym na tym samym stanowisku i mieli takie samo wynagrodzenie, ponadto, że ubezpieczony pracował w każdą niedzielę, święta oraz w godzinach nadliczbowych, a także z legitymacji ubezpieczeniowej przedłożonej do akt sprawy przez świadka W. N.;

- akcje w których brał udział ubezpieczony nie były akcjami ciężkimi podczas gdy jak wynika z Kart ewidencyjnych ubezpieczonego znajdujących się w aktach sprawy jasno wskazano przy akcjach, które były akcjami ciężkimi ich liczbę, czas trwania oraz gdzie miały miejsce;

- im wyższy staż pracy, tym stawka zaszeregowania winna być wyższa podczas gdy powyższe nie ma to zastosowania w przypadku ubezpieczonego albowiem on został przeniesiony na stanowisko ratownika górniczego i wedle tejże stawki był zaszeregowany.

Ponadto zdaniem skarżącego Sąd II instancji pominął i nie wskazał ostatecznie dlaczego nie zaakceptował dokumentacji zgromadzonej w aktach sprawy, a to legitymacji ubezpieczeniowej świadka W. N., dokumentacji przedłożonej przez wnioskodawcę, nie przeprowadził pełnego postępowania dowodowego, w tym nie odniósł się do nierozpoznania przez Sąd I instancji wniosku o przesłuchanie świadka wskazanego przez pełnomocnika ubezpieczonego w piśmie z 5 kwietnia 2019 r., dokumentacji osobowej ubezpieczonego i zeznań świadków, wyliczeń dokonanych przez ubezpieczonego oraz przedłożonej do akt sprawy książeczki oszczędnościowej, a które to dowody pozwalają na przyjęcie, że ubezpieczonemu przysługuje prawo do przeliczenia świadczenia.

Dodatkowo skarżący podniósł, że Sąd drugiej instancji nie uzasadnił dostatecznie okoliczności przemawiających za takim rozstrzygnięciem, czyniąc wyłącznie ogólne wywody, wewnątrznie sprzeczne i niespójne, co stanowi istotny brak uzasadnienia i to bez uwzględnienia jednak całości zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną organ rentowy wniósł o odmowę jej przyjęcia do rozpoznania i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego wg. norm przepisanych, zaś w sytuacji przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania o jej oddalenie i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego wg. norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia w celu jej merytorycznego rozpoznania.

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia. Nie przysługuje od każdego orzeczenia sądu drugiej instancji, które nie satysfakcjonuje strony skarżącej. Wnosi się ją do Sądu Najwyższego od prawomocnego wyroku

poza tokiem instancji. Jej przyjęcie do merytorycznego rozpoznania musi być uzasadnione istotnym interesem publicznym, w szczególności potrzebą dokonania wykładni przepisów, które jeszcze nie doczekały się sądowej interpretacji albo wywołują poważne wątpliwości, rozstrzygnięciem istotnych zagadnień prawnych, zwłaszcza o charakterze precedensowym, dotychczas nierozważanych przez Sąd Najwyższy, wreszcie wyeliminowaniem orzeczeń oczywiście i rażąco wadliwych. Wniesienie skargi kasacyjnej doznaje istotnych ograniczeń, pozwalających Sądowi Najwyższemu na wstępną selekcję spraw, które będą merytorycznie rozpoznane (tzw. przedsąd).

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4).

Wymaga podkreślenia, że wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie podlegają analizie na etapie przedsądu, natomiast przytoczone przez skarżącego podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie oceniane są dopiero po przyjęciu skargi do rozpoznania, w trakcie jej merytorycznego rozpoznawania. Oba te elementy muszą być więc przez skarżącego wyodrębnione, oddzielnie przedstawione i uzasadnione, a dla spełnienia wymagania z art. 398⁴ § 2 k.p.c. nie wystarczy odwołanie się do podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia, bo choć dla obu z nich argumenty mogą być podobne, to Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko przedstawione w skardze okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania, nie analizuje zaś podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia. Skarga kasacyjna powinna być tak zredagowana i skonstruowana, aby Sąd Najwyższy nie musiał poszukiwać w uzasadnieniu jej podstaw pozostałych elementów konstrukcyjnych skargi, ani tym bardziej się ich domyślać. Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem zaskarżenia, realizującym przede wszystkim interes publiczny, polegający na usuwaniu rozbieżności w orzecznictwie sądów powszechnych oraz na wspomaganiu rozwoju prawa, zatem uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania powinno koncentrować się na wykazaniu, że takie okoliczności w sprawie zachodzą (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z

31 stycznia 2008 r., II UK 246/07, LEX nr 449007; z 10 marca 2008 r., III UK 4/08, LEX nr 459291; z 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 494134 i z 19 czerwca 2008 r., II UZ 18/08, LEX nr 496392).

Zaś co do oczywistej zasadności skargi kasacyjnej na którą powołuje się we wniosku o jej przyjęcie skarżący należy podnieść, że zgodnie z ugruntowanym stanowiskiem orzecznictwa, skarga jest oczywiście uzasadniona w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wtedy, gdy zaskarżone orzeczenie zapadło wskutek oczywistego naruszenia prawa, zaś oczywiste naruszenie prawa powinno być rozumiane jako widoczna od razu, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy juralnej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01, OSNAPiUS 2002 nr 20, poz. 494 oraz z 17 października 2001 r., I PKN 157/01, OSNAPiUS 2003 nr 18, poz. 437). Oczywiste naruszenie prawa jest możliwe do przyjęcia tylko wówczas, gdy jest ono z góry widoczne dla każdego prawnika, bez potrzeby głębszej analizy prawniczej, gdy jest zupełnie pewne i nie może ulegać żadnej wątpliwości, gdy podniesione zarzuty naruszenia wskazanych przepisów są zasadne *prima facie*, bez dokonywania głębszej analizy tekstu tych przepisów i bez doszukiwania się ich znaczenia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491538). Dla stwierdzenia, że w sprawie wystąpiła przesłanka oczywistej zasadności skargi, skarżący powinien był wskazać konkretne, naruszone przez sąd przepisy, a także powinien był przytoczyć odpowiednie argumenty wyjaśniające, dlaczego te przepisy zostały, jego zdaniem, w tak ewidentny sposób naruszone (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 maja 2018 r., I CSK 42/18, LEX nr 2508120).

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania skarżący w ogóle nie ustosunkowuje się do tak rozumianej przesłanki oczywistej zasadności skargi ani nie wykazuje jej istnienia. Przede wszystkim skarżący nie przedstawił żadnego wyводу prawnego, który uzasadniałby pogląd, że skarga jest oczywiście uzasadniona, w szczególności, aby w niniejszej sprawie miała miejsce kwalifikowana postać naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego,

która mogłaby zostać uznana za oczywistą, a przy tym doprowadziłaby do wydania oczywiście niesłusznego rozstrzygnięcia.

Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołał się na naruszenie prawa materialnego tj. art. 110a ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (i innych wskazanych przepisów) to w rzeczywistości zarzuty te dotyczą oceny dowodów i dokonanych na jej podstawie ustaleń faktycznych. Innymi słowy, kwestia sposobu dowodzenia wysokości zarobków, od których zależy podstawa wymiaru emerytury, to nie problem prawa materialnego, ale procesowego i to na tle przepisu, który nie może stanowić skutecznej podstawy kasacyjnej. Zgodnie bowiem z art. 398³ § 3 k.p.c. podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów (por. uzasadnienie postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 23 września 2005 r., III CSK 13/05, OSNC 2006 nr 4, poz. 76). Artykuł 398³ § 3 k.p.c. wprawdzie nie wskazuje *expressis verbis* konkretnych przepisów, których naruszenie, w związku z ustalaniem faktów i przeprowadzaniem oceny dowodów, nie może być przedmiotem zarzutów wypełniających drugą podstawę kasacyjną, nie ulega jednak wątpliwości, że obejmuje on art. 233 k.p.c. Wszakże ten właśnie przepis określa kryteria oceny wiarygodności i mocy dowodów (por. wyroki Sądu Najwyższego: z 26 kwietnia 2006 r., V CSK 11/06, LEX nr 230204; z 19 października 2010 r., II PK 96/10, LEX nr 687025; z 24 listopada 2010 r., I UK 128/10, LEX nr 707405 oraz z 24 listopada 2010 r., I PK 107/10, LEX nr 737366). Niemożliwe jest więc przyjęcie skargi do rozpoznania ze względu na okoliczności, które uchylają się spod kontroli Sądu Najwyższego.

Dodatkowo należy podnieść, że przeliczenie emerytury na podstawie art. 110a ustawy o emeryturach i rentach musi być odniesione do zarobków rzeczywistych i nie może być ustalane jako uśredniona wysokość zarobków osiąganych przez innych pracowników zatrudnionych w tym samym czasie na analogicznym stanowisku pracy (por. wyrok Sądu Najwyższego z 4 lipca 2007 r., I UK 36/07, LEX nr 390123). Stosunek pracy ma zawsze charakter indywidualny, określone warunki zatrudnienia mają charakter niepowtarzalny, ponieważ zostały ustalone między pracodawcą i konkretnym pracownikiem. Uśrednione obliczenie wysokości wynagrodzenia oparte na wynagrodzeniu otrzymanym przez innych

pracowników nie może oddać indywidualnych cech właściwych dla danego stosunku pracy. W przypadku wynagrodzenia zasadniczego lub innych obligatoryjnych składników wynagrodzenia wynikających z obowiązujących przepisów można przyjąć najniższe wynagrodzenie obowiązujące w czasie, którego dotyczy żądanie uwzględnienia tego okresu do przeliczenia podstawy emerytury. W przypadku jednak dodatkowych składników wynagrodzenia, konieczne jest istnienie dowodów potwierdzających bez wątpliwości fakt ich wypłacenia oraz wysokość w poszczególnych okresach. W uzasadnieniu swojego rozstrzygnięcia Sąd Apelacyjny wyjaśnił, dlaczego wniosek odwołującego się o przeliczenie wysokości pobieranego przez niego świadczenia emerytalnego na podstawie art. 110a ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS nie został uwzględniony.

Kierując się powyższymi motywami, Sąd Najwyższy uznał, iż skarżący nie wykazał potrzeby rozpoznania jego skargi kasacyjnej, co uzasadnia odmowę jej przyjęcia podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono stosownie do art. 98 k.p.c. oraz § 9 ust. 2 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (jednolity tekst: Dz.U. z 2018 r., poz. 265).

[SOP]

[ł.n]